

Sygn. akt I CSK 119/14

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 18 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący)
SSN Irena Gromska-Szuster (sprawozdawca)
SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa Q. Spółka z o.o. – N. Spółki
komandytowej z siedzibą w W.
przeciwko Agencji Nieruchomości Rolnych w W.
o ustalenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 marca 2015 r.,
skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 4 września 2013 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania
i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 4 września 2013 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację strony powodowej Q. sp. z.o.o. N. sp. komandytowej w W. od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo przeciwko Agencji Nieruchomości Rolnych o ustalenie, że odmowa dokonania zmiany stawki procentowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego określonych nieruchomości na stawkę 1% poczynając od dnia 1 stycznia 2008 r. jest nieuzasadniona oraz że od dnia 1 stycznia 2008 r. stawka procentowa opłaty rocznej wynosi 1%, a także o ustalenie wskazanych kwot jako kwot opłaty rocznej, poczynając od dnia 1 stycznia 2008 r.

Sądy ustaliły między innymi, że w dniu 31 grudnia 2007 r. strona powodowa przesłała stronie pozwanej faksem wniosek o zmianę, poczynając od dnia 1 stycznia 2008 r., stawki procentowej na stawkę 1% i wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego określonych nieruchomości stwierdzając, że zmienił się sposób korzystania z nieruchomości w związku z wybudowaniem na nich domów mieszkalnych. Wniosek ten w formie pisemnej został doręczony stronie pozwanej w dniu 2 stycznia 2008 r.

Strona pozwana, powołując się na wniosek z dnia 31 grudnia 2007 r., dokonała wypowiedzenia dotychczasowej stawki opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego przedmiotowych nieruchomości i poczynając od dnia 1 stycznia 2009 r. zmieniła stawkę procentową z 3% na 1%, stwierdzając zmianę sposobu korzystania z nieruchomości w związku z wydaniem w dniach 9 kwietnia 2008 r., 27 listopada 2008 r. i 22 grudnia 2008 r. decyzji administracyjnych o zezwoleniu na użytkowanie wzniesionych na nieruchomościach budynków mieszkalnych.

Strona powodowa złożyła wniosek do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W. o ustalenie, że zmiana stawki procentowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości na stawkę 1% obowiązuje od dnia 1 stycznia 2008 r., który to wniosek Kolegium oddaliło w dniu 13 lipca 2009 r., a strona powodowa wniosła sprzeciw do Sądu Okręgowego w W.

Sąd pierwszej instancji wskazując na przepisy art. 238 k.c. oraz art. 17b ust. 1 i ust. 2a ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (obecnie jedn. tekst: Dz. U. z 2012 r., poz. 1187 - dalej: „ugnrSP”) stwierdził, że do trybu zmiany stawki opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości wchodzących do Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa mają zastosowanie przepisy art. 73 i art. 77-81 u.g.n. Strona powodowa wystąpiła z wnioskiem o zmianę stawki procentowej opłaty rocznej poczynając od dnia 1 stycznia 2008 r. i do jej wniosku ma zastosowanie regulacja zawarta w art. 81 ust. 1 w zw. z art. 73 ust. 2 u.g.n. Uznając, że do przewidzianego w art. 81 ust. 1 u.g.n. wniosku użytkownika wieczystego odpowiednie zastosowanie ma art. 78 ust. 1 u.g.n., Sąd Okręgowy stwierdził, iż dla skuteczności wniosku użytkownika o zmianę stawki procentowej opłaty poczynając od początku danego roku konieczne jest złożenie wniosku w tym przedmiocie na piśmie przez uprawnionego do właściwego organu do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rok, za który ma być zastosowana opłata w nowej wysokości. Sąd uznał, że nie spełnia wymagania złożenia wniosku na piśmie przesłanie go faksem, jak to uczyniła strona powodowa przesyłając wniosek w dniu 31 grudnia 2007 r., gdyż faks jest tylko kopią dokumentu, a więc podpis umieszczony na dokumencie przesłanym faksem nie spełnia wymagania podpisu własnoręcznego, wobec czego nie jest zachowana forma pisemna wniosku. Z tych przyczyn zdaniem Sądu Okręgowego wniosek strony powodowej o zmianę stawki procentowej opłaty rocznej z dnia 31 grudnia 2007 r. doręczony stronie pozwanej w tym dniu faksem nie mógł zainicjować procedury zmiany stawki ze skutkiem od 1 stycznia 2008 r., jak domagała się strona powodowa, a procedurę tę zainicjowały dopiero wnioski pisemne złożone w dniu 2 i 3 stycznia 2008 r., a ich skutkiem mogła być zmiana stawki od dnia 1 stycznia 2009 r., jak przyjęła strona pozwana.

Sąd Apelacyjny oddalając apelację strony powodowej stwierdził, że zgodnie z art. 81 ust. 4 w zw. z ust. 5 u.g.n. wniosek użytkownika o zmianę stawki opłaty rocznej powinien być złożony do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego zmianę. W kwestii formy pisemnej wniosku uznał, że obowiązek zachowania takiej formy wniosku wynika z art. 77 § 2 k.c., a zatem nie ma znaczenia, iż do wniosku przewidzianego w art. 81 ust. 1 u.g.n. nie może mieć zastosowania przepis art. 78

u.g.n. przewidujący formę pisemną wniosku, gdyż w art. 81 nie ma odesłania do art. 78 u.g.n. Stwierdził, że stosownie do art. 77 § 2 k.c., jeżeli umowa została zawarta w formie pisemnej, to jej wypowiedzenie też powinno być stwierdzone pismem. A ponieważ wypowiedzenie umowy (wniosek użytkownika o zmianę stawki) zostało złożone w innej formie niż pisemna, to zgodnie z art. 77 § 2 k.c., odnosi skutek prawny, o ile zostanie potwierdzone pismem. Do zachowania formy pisemnej wystarcza, w myśl art. 78 k.c., złożenie własnoręcznego podpisu na dokumencie obejmującym treść oświadczenia woli, jednak wniosek wysłany faksem nie zawiera własnoręcznego podpisu wnioskodawcy, gdyż jest tylko kopią dokumentu. Faks nie jest zatem, zdaniem Sądu, pismem potwierdzającym fakt złożenia oświadczenia woli, w rozumieniu art. 77 § 2 k.c. Zgodnie z art. 61 § 1 k.c. oświadczenie woli strony powodowej o zmianę stawki opłaty złożone w piśmie z 31 grudnia 2007 r. dotarło do strony pozwanej, w taki sposób, że mogła się z nim zapoznać, dopiero w dniu 2 stycznia 2008 r. Faks bowiem nie jest dokumentem i nie może być traktowany jako pismo zawierające oświadczenie woli.

W skardze kasacyjnej strona powodowa zarzuciła błędną wykładnię art. 81 ust. 1 u.g.n. przez uznanie, że wniosek użytkownika wieczystego o zmianę stawki opłaty rocznej stanowi wypowiedzenie umowy użytkownika wieczystego, bezpodstawne zastosowanie art. 77 § 2 k.c. do wniosku użytkownika wieczystego o zmianę stawki opłaty rocznej oraz niewłaściwe zastosowanie art. 81 ust. 1 u.g.n. w zw. z art. 77 § 2 k.c. w zw. z art. 74 § 1 k.c. w wyniku błędnego uznania, że złożenie oświadczenia żądania aktualizacji opłaty rocznej bez zachowania formy pisemnej jest bezskuteczne.

Strona pozwana wносиła o oddalenie skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na obecnym etapie postępowania sporna między stronami i podlegająca ocenie Sądu Najwyższego jest wyłącznie kwestia, czy złożenie przez stronę powodową (a ściśle jej poprzedniczkę prawną) przy pomocy faksu w dniu 31 grudnia 2007 r. wniosku o zmianę stawki procentowej opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste, uruchomiło procedurę aktualizacji stawki opłaty rocznej przewidzianą w art. 78-81 u.g.n., której skutkiem mogła być zmiana stawki od dnia

1 stycznia 2008 r. Zastrzeżenie to jest konieczne ze względu na treść pisma procesowego strony pozwanej złożonego w postępowaniu kasacyjnym w dniu 30 grudnia 2014 r., zawierającego obszerne i wielowątkowe rozważania, których podstawę ogólną stanowią regulacje prawne dotyczące pojęcia nieruchomości zawarte w k.c. i ugnrSP, nie związane jednak w żadnym zakresie z przedmiotem sporu w rozpoznawanej sprawie a w szczególności z wiążącymi Sąd Najwyższy podstawami i zarzutami skargi kasacyjnej oraz ustaloną podstawą faktyczną sprawy, co powoduje, że muszą one pozostać poza oceną Sądu Najwyższego.

Jak słusznie stwierdziły Sądy obu instancji, w sprawie mają zastosowanie przepisy art. 73 oraz art. 78-81 u.g.n. w zw. z art. 17b ust. 2a ugnrSP.

Zgodnie z art. 17b ust. 2a ugnrSP, w wersji obowiązującej w chwili złożenia przez powódkę wniosku o zmianę stawki opłaty rocznej, a więc w dniu 31 grudnia 2007 r. (jedn. tekst tej wersji: Dz.U. z 2007 r. Nr 231, poz. 1700 ze zm.), o ustaleniu nowej albo zmianie starej wysokości opłaty, z powodu zmiany stawki, Agencja zawiadamia użytkownika na piśmie i do obu zawiadomień stosuje się odpowiednio przepisy o gospodarce nieruchomościami dotyczące postępowania w razie wypowiedzenia opłaty rocznej.

Zgodnie natomiast z art. 73 u.g.n., w razie zmiany sposobu korzystania z nieruchomości, zmienia się stosownie do celu stawkę procentową opłaty rocznej i stosuje się wówczas tryb postępowania przewidziany w art. 78-81 u.g.n. Przepis art. 81 ust. 1 u.g.n., w wersji obowiązującej w dacie złożenia przez powódkę wniosku o zmianę stawki opłaty rocznej stanowił jedynie, że użytkownik wieczysty może żądać od organu dokonania aktualizacji (a więc i zmiany stawki) opłaty rocznej, nie wskazywał natomiast, że ma to nastąpić na piśmie. W świetle art. 81 ust. 4 u.g.n. wniosek taki powinien być złożony do 31 grudnia roku poprzedzającego rok, od którego ma nastąpić zmiana stawki. Z art. 81 w wersji obowiązującej w dacie złożenia wniosku przez powódkę nie wynikało zatem, że wniosek (żądanie) o aktualizację opłaty ma być złożony na piśmie. Zmiana art. 81 ust. 1 u.g.n. nastąpiła w tym zakresie dopiero od dnia 9 października 2011 r. w wyniku wejścia w życie ustawy nowelizującej z dnia 28 lipca 2011 r. (Dz. U. Nr

187, poz. 1110), która wprowadziła wymaganie, by wniosek o aktualizację opłaty, został złożony na piśmie do 31 grudnia roku poprzedzającego żądanie zmiany.

Rozważenia zatem wymaga, czy w chwili złożenia wniosku przez powódkę w dniu 31 grudnia 2007 r. można było z obowiązujących przepisów wyprowadzić wymaganie złożenia przez użytkownika wniosku o aktualizację stawki opłaty rocznej na piśmie.

Sąd Okręgowy wymaganie takie wyprowadził z art. 78 ust. 1 u.g.n. dotyczącego aktualizacji opłaty przez organ administracyjny reprezentujący właściciela, stosując ten przepis odpowiednio do wniosku użytkownika o aktualizację stawki. Jak słusznie jednak wskazuje skarżąca, nie ma podstaw do takiego zabiegu, gdyż ustawodawca w art. 81 ust. 1 zd. ostatnie wyraźnie wskazał, które przepisy stosuje się odpowiednio do wniosku użytkownika o aktualizację opłaty i wymienił tylko art. 79 i 80. Skoro zatem ustawodawca wyraźnie wymienił przepisy, które mają odpowiednie zastosowanie, pomijając przepis art. 78 u.g.n., nie ma podstaw do jego zastosowania w sytuacji przewidzianej w art. 81 u.g.n. Przeciwno stawianiu wymagania złożenia przez użytkownika wniosku na piśmie przed dniem 9 października 2011 r. przemawia także wskazana wyżej nowelizacja, wprowadzającą to wymaganie dopiero od chwili jej wejścia w życie, co a contrario daje podstawę do przyjęcia braku w u.g.n. takiego wymagania wcześniej. Także względy aksjologiczne nie pozwalają na wprowadzenie, w drodze wykładni rozszerzającej lub analogii, w stosunkach między organem administracyjnym a obywatelem, charakteryzujących się brakiem równości stron i nadrzędną pozycją organu, surowszych wymagań wobec obywatela, nie przewidzianych wyraźnie w ustawie.

Podkreślić trzeba, że również ani strona pozwana ani Samorządowe Kolegium Odwoławcze nie wskazały jako przyczyny odmowy zmiany stawki od dnia 1 stycznia 2008 r. okoliczności, że wniosek powódki o aktualizację złożony został na piśmie dopiero w dniu 2 stycznia 2008 r. Przeciwnie: wskazywały jako inicjujący postępowanie o zmianę stawki wniosek powódki z dnia 31 grudnia 2007 r., a więc wniosek przesłany faksem, a jako przyczynę odmowy zmiany stawki od dnia 1 stycznia 2008 r. jedynie okoliczność, że ich zdaniem dopiero od chwili wydania

decyzji administracyjnych o zezwoleniu na użytkowanie domów mieszkalnych na nieruchomościach, a więc odpowiednio od 9 kwietnia, 27 listopada i 22 grudnia 2008 r., doszło do zmiany sposobu korzystania z nieruchomości, uzasadniającej zmianę stawki od dnia 1 stycznia 2009 r. Zarzut bezskuteczności wniosku z dnia 31 grudnia 2007 r. jako złożonego faksem a nie na piśmie pozwana Agencja zgłosiła dopiero w piśmie procesowym złożonym na rozprawie w dniu 26 października 2011 r., a więc już po wejściu w życie nowelizacji art. 81 ust. 1 w tym zakresie.

Wszystko to prowadzi do stwierdzenia, że w dacie składania przez stronę powodową wniosku o aktualizację stawki opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste, przepisy ugrnSP ani u.g.n., mające zastosowanie do postępowania o zmianę stawki na wniosek użytkownika, nie zawierały wymagania złożenia takiego wniosku na piśmie.

Jednakże wniosek taki, nazwany w art. 81 ust. 1 u.g.n. „żądaniem”, poza tym, że stanowi oświadczenie woli użytkownika o dążeniu do zmiany stawki opłaty, o czym niżej, jest też żądaniem wszczęcia pierwszego etapu postępowania o zmianę stawki, w trybie odwołującym się do postępowania administracyjnego przewidzianego w art. 78-79 u.g.n. Sam wniosek bowiem nie prowadzi automatycznie do zmiany stawki opłaty, lecz tylko inicjuje postępowanie administracyjne, jako pierwszy etap postępowania o zmianę stawki. Do wniosku, jako aktu wszczynającego to postępowanie mają zastosowanie, oprócz art. 73, 78-81 u.g.n., także ogólne przepisy dotyczące składania przez stronę wniosku wszczynającego postępowanie administracyjne, w tym art. 63 k.p.a., który w dacie składania wniosku przez powódkę stanowił w ust. 1, że podania (żądania, wyjaśnienia, odwołania, zażalenia) mogą być wnoszone pisemnie, telegraficznie lub za pomocą dalekopisu, telefaksu, poczty elektronicznej albo za pomocą formularza (...). Zgodnie zaś z art. 61 § 3 k.p.a., datą wszczęcia postępowania na żądanie strony jest dzień doręczenia żądania organowi administracji publicznej. W świetle tej regulacji należy uznać, że żądanie strony powodowej aktualizacji stawki opłaty rocznej z dnia 31 grudnia 2007 r. mogło być złożone przy pomocy faksu.

W orzecznictwie sądów administracyjnych (porównaj między innymi wyroki WSA w Olsztynie z dnia 24 października 2013 r., II SA /0I273/13 LEX nr 1390159 i WSA w Lublinie z dnia 15 marca 2012 r., III SA/Lu 708/11, LEX nr 1164474) przyjmuje się, że także wniosek złożony faksem powinien zostać opatrzony własnoręcznym podpisem i nie wystarcza podpisanie go przed przesłaniem faksem, gdyż posłużenie się tym urządzeniem do przesyłania dokumentów za pomocą linii telefonicznej sprawia, że w chwili zrealizowania połączenia telefonicznego do organu wpływa kopia pisma. Z tą chwilą wniosek należy uznać za wniesiony do właściwego organu, który, zgodnie z art. 64 § 2 k.p.a., powinien wezwać stronę do uzupełnienia braku formalnego pisma przez jego własnoręczne podpisanie w terminie 7 dni pod rygorem pozostawienia pisma bez rozpoznania. Uzupełnienie tego braku w terminie powoduje, że wniosek podlega rozpoznaniu jako wniesiony w terminie odebrania faksu. Przepisy k.p.a. nie wymagają spełnienia żadnych innych warunków, w tym potwierdzenia przez organ, dla wywołania skutków zachowania terminu, a zgodnie z art. 57 § 5 k.p.a. termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało złożone. W rozpoznawanej sprawie wzywanie strony powodowej do uzupełnienia braku podpisu na wniosku przesłanym w dniu 31 grudnia 2007 r. faksem było zbędne, skoro sama uzupełniła ten brak w dniu 2 stycznia 2008 r., składając podpisany oryginał dokumentu przesłanego faksem.

Z tych wszystkich względów należy uznać, że wniosek strony powodowej z dnia 31 grudnia 2007 r. przesłany faksem do strony pozwanej jako przewidziane w art. 81 ust. 1 u.g.n. żądanie dokonania aktualizacji stawki opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego, wszczynające postępowanie administracyjne o zmianę stawki, został wniesiony w dniu 31 grudnia 2007 r., a zatem zgodnie z art. 81 ust. 4 u.g.n. na jego podstawie stawka mogła być zmieniona od dnia 1 stycznia 2008 r., jeżeli był on merytorycznie uzasadniony, co oznacza, że termin ten jest także terminem prawa cywilnego, od którego obowiązuje nowa stawka.

Użytkowanie wieczyste jest bowiem niewątpliwie instytucją prawa cywilnego. Charakteru tego nie traci również zmiana stawki opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste, choć w tym przedmiocie ustawodawca w art. 73 oraz art. 78-81 u.g.n. przewidział w pierwszym etapie tryb postępowania administracyjnego. Jednak, jak

wskazano wyżej, wniosek o zmianę stawki opłaty rocznej ma też charakter oświadczenia woli użytkownika wieczystego, w rozumieniu cywilnoprawnym, do którego mają zastosowanie przepisy części ogólnej k.c. o oświadczeniach woli i ich formie. Wymaga zatem rozważenia, czy przepisy k.c. o formie czynności prawnych uzasadniają ocenę Sądu Apelacyjnego, że złożenie takiego oświadczenia woli przy pomocy faksu jest bezskuteczne.

Stanowiska tego nie można podzielić. Zgodnie z art. 60 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie. Przepisy k.c. nie zastrzegają żadnej formy, w tym formy pisemnej dla złożenia oświadczenia woli o zmianie stawki opłaty za użytkowanie wieczyste. Wbrew stanowisku Sądu Apelacyjnego nie ma w tym przypadku zastosowania art. 77 § 2 k.c., gdyż, jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 23 czerwca 2005 r. III CZP 37/05 (OSNC 2006/5/82) i w wyroku z dnia 26 października 2005 r. V CSK 276/05 (niepubl.), wniosek użytkownika wieczystego o zmianę stawki opłaty rocznej nie jest wypowiedzeniem, nawet wypowiedzeniem zmieniającym, umowy użytkowania wieczystego. Nie jest też wypowiedzeniem umówionej stawki opłaty rocznej ani zmianą warunków użytkowania wieczystego a jedynie obliguje właściciela do wszczęcia postępowania w przedmiocie zmiany stawki. Stawkę może zmienić jednostronna czynność prawna właściciela.

Z tych przyczyn należy podzielić kasacyjny zarzut naruszenia art. 77 § 2 k.c. Zarzut ten jest uzasadniony także dlatego, że nawet gdyby powyższy przepis miał zastosowanie, to niewątpliwie spełniona została przewidziana w nim przesłanka stwierdzenia pismem „wypowiedzenia” stawki opłaty rocznej przez stronę powodową. Przesłanie faksem w dniu 31 grudnia 2007 r. wniosku o aktualizację stawki opłaty rocznej stanowiło bowiem „stwierdzenie pismem” tej czynności, w rozumieniu art. 77 § 2 k.c., gdyż jak wskazał Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 29 września 2004 r. II CK 527/02 i z dnia 14 października 2009 r. V CSK 109/09 (niepubl.), początkiem dowodu na piśmie wskazującym, że czynność została dokonana może być każdy dokument, wydruk komputerowy czy faks, nawet bez podpisu, a w wyroku z dnia 6 listopada 2002 r. I CKN 1158/00 (niepubl.), Sąd Najwyższy wprost stwierdził, że faks stanowi przewidziane w art. 77 § 2 k.c.

potwierdzenie na piśmie oświadczenia woli nie wymagającego formy pisemnej pod rygorem nieważności.

Nie ma również żadnych innych podstaw do stwierdzenia, że złożenie faksem oświadczenia woli z dnia 31 grudnia 2007 r. o propozycji zmiany stawki opłaty rocznej było bezskuteczne z powodu nie zachowania formy pisemnej. Niewątpliwie bowiem dla tej czynności ustawa nie zastrzega formy pisemnej pod rygorem nieważności, a w takim przypadku art. 74 § 1 k.c. przewiduje jedynie utrudnienia dowodowe, bez znaczenia w sprawie w sytuacji, gdy strona przeciwna nie kwestionowała faktu przesłania jej tego oświadczenia faksem w dniu 31 grudnia 2007 r. Podkreślić w tym miejscu należy, że jak wynika z uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2002 r. III PZP 17/02 (OSNP 2003/20/481), w sytuacji, gdy przepisy nie przewidują dla oświadczenia woli formy pisemnej pod rygorem nieważności, dopuszczalne i prawnie skuteczne jest doręczenie takiego oświadczenia za pomocą faksu, a oświadczenie woli wysłane faksem należy uznać za złożone z chwilą, gdy adresat odebrał faks, bowiem z tą chwilą mógł się zapoznać z jego treścią, zgodnie z art. 61 k.c.

Także zatem w świetle regulacji k.c. dotyczących oświadczeń woli i ich formy, brak podstaw do stwierdzenia nieskuteczności, czy innej wadliwości złożonego przy pomocy faksu oświadczenia woli strony powodowej z dnia 31 grudnia 2007 r. w przedmiocie aktualizacji opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy uznał skargę kasacyjną za uzasadnioną i na podstawie art. 398¹⁵ k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok, przekazując sprawę Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego (art. 108 § 2 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.